

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 21. maj 2018

Kirke dag: 2. pinsedag/B

Tekst: Ez 11,19-20; ApG 2,42-47; Joh 6,44-51

Salmer:

SK: 723 * 289 * 291 * 292 * 281,3 * 725

I hver af de tre læsninger i dagens gudstjeneste er der en sætning, som slår mig, når temaet for gudstjenesten skal være Helligåndens gerning.

Ezekiel viderebringer ord fra Gud: Jeg giver dem et andet hjerte og en ny ånd i deres indre.

I ApG hedder det i sidste sætning: Herren føjede hver dag nogle til, som blev frelst.

I evangeliet siger Jesus: Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen...drager ham...

At mennesker bliver troende mennesker sker ene og alene ved Guds gerning i os. At Guds ord får en dybere betydning for os, er alene Guds værk. Det, der måske for os kan synes som den første spæde interesse for Gud, er i virkeligheden Guds gerning og kald i os. At vi bliver afhængige af Guds ord og ikke kan være det foruden, er Guds gerning i os. Det er Gud Helligåndens gerning i os. Det er Gud Helligåndens gerning, når vi finder en mening, vi kan bruge til noget i en bibeltekst, en salme eller en forkyndelse. Det er Gud Helligåndens gerning, om det lykkes os at sige noget, der bringer andre mennesker en forståelse for noget om Gud eller åbner Guds herlighed for dem. Det er Gud Helligåndens gerning, når jeg bliver ramt af Guds ord om et eller andet omkring livet, og så finder glæde deri eller rammes af

dårlig samvittighed, som når vi f.eks. kan læse om de første kristne, at de kom i enighed i templet, og de havde øje for hinandens behov. Om jeg bliver ramt af disse ord til glæde og begejstring, til opfordring til at gøre det samme, eller til dårlig samvittighed over at negligere sådanne ting, det er alt sammen Gud Helligånds gerning. Når jeg finder tilskyndelse til at bede til Gud, så er det Gud Helligånds gerning i mig, der vækker tilskyndelsen og skaber bønner. Gud Helligånds gerning i os er glæden over at være Guds barn og indesluttet i Guds nåde og barmhjertighed. At der er noget i os, der spørger efter Gud og finder svar hos Gud, er ene og alene Gud Helligånds gerning. Det er uden for vores formåen og uden for vores fortjeneste.

Lad os lige springe lidt ud af dette. Der er en ting, et menneske ikke kan, og det er at skabe sit eget liv. Vort liv skyldes vores forældre. Et menneske har ingen indflydelse på, om det kommer til verden eller ej. Men når vi er kommet til verden, så har vi stor indflydelse på, hvordan vort liv bliver. Vi har indflydelse på, hvorvidt vi vil lade vort legemes muligheder kommer til udfoldelse. Vi har stor indflydelse på, om vi ødelægger vort liv. Livet, sådan helt eksistentielt forstået, kan vi ikke gøre noget til, *at* det er; men vi kan gøre noget til, om det forbliver eller ødelægges, *hvordan* det er.

Sådan er det også med kristenlivet. Vi har ingen andel i dets "skabelse". Vi har ingen andel i, at vi er troende mennesker. Det skylder vi ene og alene Guds gerning ved Helligånden. Helt på linie med, at vi skylder nogle andre for at vort liv engang begyndte. Men vi har stor indflydelse på, om vi fortsætter det troende liv. Vi har stor indflydelse på, hvordan vi giver troens liv udfoldelsesmuligheder i vort liv. Vi har stor indflydelse på, om vi slår troens liv ihjel og dræber Helligåndens gerning i os. Vi har altså ingen indflydelse på, at vi er blevet troende

mennesker. Vi har indflydelse på, hvordan vi er troende, og hvorvidt vi forbliver troende.

Skal vi bruge nogle af Jesu ord om det, så har vi ingen indflydelse på, at vi bliver frelst; men det er vores egen skyld, om vi går fortabt.

Det kan synes uretfærdigt. Det kan synes uretfærdigt, i det lys, at det kan se ud som om, at der er mennesker, der ikke får troens gave og gerning ved Helligånden. Det kan synes som om, at Gud ikke virker og kalder ad alle mennesker. Eller, det kan synes som om, at der er mennesker, der altså kvæler Helligåndens gerning i deres liv.

Til det må vi spørge: Hvad ved vi om det? I bund og grund, hvad ved vi så om andre menneskers tro? Vi kan måske vide, at vi har forskellig måde at leve troens liv på: Nogle går meget i kirke, andre går sjældent, hvis nu kirkegang skal være et kriterium/kendetegn på troens liv. Ja, men vi har også meget forskellige måder at leve livet på, og det gør da ikke, at vi pludselig begynder at sætte spørgsmålstejn ved, om dem, der lever anderledes end mig, nu også er rigtige mennesker eller ej. Medmindre det andet menneske direkte har fortalt eller utvetydigt i ord og gerning frakender og fravælger og kvæler det privilegium, at være et troende kristent menneske eller åbenlyst tilbeder en afgud, så kan vi faktisk aldrig udtale os om hinandens tro. Vi har intet sted i Bibelen belæg for, at Gud undlader at lade sit kald lyde ved sin Helligånd. Vi har i Bibelen intet belæg for at sige, at Gud ikke vil virke troens liv i nogle bestemte mennesker. Vi har i Bibelen belæg for den erfaring, at nogle mennesker trodser Gud Helligånds gerning og kvæler troen på Gud Herren og ikke ønsker at følge dette og være en del i dette. Gud vil alle menneskers frelse, men må også erkende, at ikke alle mennesker ønsker at tage imod dette.

Men det er op til Gud Herren, at udrede dette. Det er ikke op til os. Og kriteriet for at dømme og bedømme hinanden som troende, kan aldrig være vor egen måde at leve troens liv på. For lige så forskellige vi mennesker er fra hinanden, lige så forskelligt virker Gud troen i os.

For det er, som også pointeret i begyndelsen af prædikenen, Gud Helligånd, der udvirker troen i os. Det skal vi være utroligt glade for. Det skal vi værdsætte og prise højt.

For det betyder, at om jeg er et troende menneske, så skyldes det ikke mig selv. Det skyldes ikke min fromhed eller mit intellekt. Det skyldes ikke min etik og moral. Det skyldes ikke min sociale status eller min sociale arv. Det er ikke årsagen til *at* jeg tror, men kan være omstændigheder og muligheder/mangel på muligheder for *hvordan* jeg lever troens liv. Troen skyldes ikke mig selv. Derfor, hvis mennesker siger, at de ikke kan tro på Gud, så er sandheden snarere, at de ikke vil tro på Gud. For troen er ikke afhængig af vor evne eller egen formåen på nogen måde. Troen er virket af Gud Helligånd.

Og når Helligånden har skabt troen i os, ja, så har vi i høj grad indflydelse på, hvorvidt vi lader Helligånden skabe det kristne liv i os. Overhører vi Helligåndens tilskyndelse til at få fyldt på og følger vi op på det? Giver vi Helligånden gode muligheder for at sætte sig spor i vore liv, ved at følge Åndens anvisninger eller undertrykker vi disse?

I denne sammenhæng er det ikke tilfældigt, at Helligånden tilskyndede de første kristne til at komme i helligdommen og søge det, der i vores trosbekendelse er blevet til de helliges samfund/fællesskab. For det er nødvendigt, at vi lære at kende Helligåndens stemme i os. For der vil altid dukke andre

stemme op, som prøver at efterligne den. Der kan også dukke stemmer op, som forsøger at overhellige os, således at vi gør handlinger, tanker og hændelser i vore liv til Helligåndens gerninger, og det er måske snarere vore egne. Ved at komme i Helligdommen og i de helliges fællesskab, ved bøn og bibelæsning skal vi lære og høre og kende Gud Helligånd. Og Gud Helligånden vil aldrig skabe noget i os, sige os noget, fylde os med noget eller udvirke noget i os, som 1) vi ikke kan finde belæg for i Bibelen, 2) ikke knytter os tættere til Guds kærlighed ved Jesus, 3) ikke kan være fremmede for andre menneskers glæde og tro på Gud.

Måske går vi ikke rundt i det daglige og tænker så meget på Gud Helligåndens gerning konkret i vore liv. Men at vi lever et troens liv er Gud Helligåndens gerning i vore liv.

Guds Helligånd er den nye ånd i vort indre. Gud Helligånd gør Guds frelse ved Jesus Kristus sand og virkelig for os. Ved Gud Helligånd drager Gud Herren os selv ind til Ham, for Han vil os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen